

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 230/2014
10.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. С.Т. и др, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окр. С.Т., адв. Р.Ф., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.800/12 од 06.06.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр2995/13 од 23.01.2014. године, у седници већа одржаној 10.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.Т., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр.800/12 од 06.06.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр2995/13 од 23.01.2014. године, у односу на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП у вези члана 439. тачка 1. ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен и без прописаног садржаја.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр.800/12 од 06.06.2013. године, окр. С.Т. и окр. Д.Т. оглашени су кривим због по једног кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, за која дела су им изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по 11 месеци и истовремено одређено да се ове казне неће извршити ако окривљени за време од 2 године по правноснажности пресуде не учине друго кривично дело.

Одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Врању и окр. С.Т. и његовог браниоца, Апелациони суд у Нишу је пресудом Кж1 2995/13 од 23.01.2014. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окр. С.Т., адв. Р.Ф., због повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП и повреду уставног права на правично суђење у

разумном року из члана 32. став 1. Устава РС и уставног права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 1. Устава РС, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и наведене пресуде преиначи тако што ће окр. С.Т. ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева, у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. С.Т. неоснован је у односу на повреду кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. у вези члана 439. тачка 1. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и без прописаног садржаја.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је окр. С.Т. критичном приликом поступао у нужној одбрани а кривично дело извршено у нужној одбрани није кривично дело, због чега је окривљеног требало ослободити од оптужбе. Како је окр. С.Т. оглашен кривим за кривично дело из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, то је и повређен кривични закон из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП. Иако бранилац у захтеву то прецизно не опредељује, из цитираних навода произилази да је у конкретном случају повређен кривични закон по питању да ли је дело за које је окривљен оглашен кривим кривично дело – члан 439. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је испитао сходно одредби члана 604. став 1. ЗКП, па је нашао:

Неосновано се захтевом за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 485. у вези члана 439. тачка 1. ЗКП, односно повреду закона из члана 369. тачка 1. ЗКП важећег у време доношења првостепене пресуде ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

Наиме, окривљени С.Т. критичном приликом није поступао у нужној одбрани, па је првостепени суд правилно применио кривични закон када је окривљеног огласио кривим за кривично дело из члана 194. став 2. тачка 1. КЗ. При томе, првостепени суд се у разлозима пресуде бавио питањем евентуалног постојања нужне одбране, па је нашао да окривљени није поступао у нужној одбрани, јер је оштећену напао након што је напад од стране оштећене био престао. Такође, на наведену повреду закона окривљени и његов бранилац указивали су и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе на страни 4 у другом ставу и на страни 5 у првом ставу дао довољне и јасне разлоге које Врховни

касациони суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Наводима да је изрека првостепене пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлозима пресуде, да у пресуди нису наведени разлози о одлучним чињеницама а да су дати разлози нејасни и у знатној мери противречни као и да о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између оног што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, затим да су нижестепени судови у образложењима "оспорених пресуда" изнели нетачне податке који се односе на садржај одбране окр. С.Т., бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП односно члана 368. став 1. тачка 11. раније важећег ЗКП, што, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости, па је захтев браниоца окр. С.Т. у овом делу недозвољен.

Осталим наводима захтева бранилац полемише са оценом изведених доказа од стране нижестепених судова и износи сопствену оцену изведених доказа, исказа саслушаних сведока и вештачења доктора специјалисте ургентне медицине од 29.05.2012. године. Овим наводима захтева бранилац у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном и потврђено другостепеном пресудом, те како ни погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Наводи захтева да су у редовном поступку повређена уставна права окривљеног на правично суђење у разумном року из члана 32. став 1. Устава Републике Србије и право на једнаку заштиту права и право на правно средство из члана 36. став 1. Устава РС, нису могли бити предмет испитивања од стране Врховног касационог суда, с обзиром на то да када се захтев подноси због повреде људског права зајемченог Уставом, та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда и таква одлука мора бити достављена уз захтев за заштиту законитости, а у конкретном случају таква одлука није достављена. Стога захтев за заштиту законитости у односу на истакнуте повреде зајемчене Уставом нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. и члана 487. став 1. тачка 3. у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.